

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **Persiston, s.r.o.,**
se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1,
zastoupen JUDr. Josefem Petrem,
advokátem se sídlem Šafaříkova 785/1, Praha 2

proti
žalovanému: **Celní úřad pro hlavní město Prahu,**
se sídlem Washingtonova 7, Praha 1

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2017, č. j. 236402-19/2017-510000-12, sp. zn. 236402/2017-510000-61.1,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žaloba

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2017 č. j. 236402-19/2017-510000-12, sp.zn.

236402/2017-510000-61.1 (dále „napadené rozhodnutí“), kterým byly ředitelem Celního úřadu pro hl. m. Prahu zamítnuty námitky žalobce proti opatření o zadržení věci uloženému Celním úřadem pro hl. m. Prahu při kontrolních úkonech dne 7. 11. 2017 v provozovně „Restaurace ŠVEJK Start“ na adrese Průběžná 1174/20, Praha 10 – Strašnice, o kterém byl vyhotoven úřední záznam o zadržení věci. Žalobce v žalobě projevil nesouhlas se závěrem žalovaného, že technická zařízení Quizard jsou hazardními hrami. Žalobce namítal, že za hazardní hru je nutno považovat hry, které jsou definovány v § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách, podle něhož se hazardní hrou rozumí hra, do níž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje a v níž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. Technické zařízení Quizard nesplňuje jednu ze zákonem stanovených podmínek, a to skutečnost, že o výhře nebo prohře rozhoduje náhoda. Úspěch ve hře (výhru) neurčuje neznámá okolnost, nýbrž okolnost ovlivnitelná sázejícím, totiž jeho vlastní znalosti uplatněné ve vědomostním kvízu. V případě správné odpovědi získává sázející výhru, případné špatné odpovědi sázející prohraje a o vklad přijde. Sázející má možnost kdykoliv v průběhu hry hru ukončit. Výrobce zařízení si nechal Elektrotechnickým zkušebním ústavem zpracovat zprávu o posouzení, v této zprávě ze dne 11. 11. 2013 č. 305042-01/01 konstatuje, že algoritmus použitý v zařízení Quizard neposkytuje náhodný výsledek a o dalším průběhu soutěže rozhoduje účastník soutěže. Žalobce v této souvislosti poukázal na článek 2 odst. 4 Ústavy a článek 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Dále poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008 sp. zn. Pl. ÚS14/07 k otázce výkladu veřejnoprávní normy ve vztahu k zásahu do základního práva či svobody. Žalobce dále namítal, že stanovisko pracovníků celního úřadu je založeno pouze na laickém posuzování zařízení, k jejichž zkoumání nejsou pracovníci celního úřadu kompetentní. Laické a nekompetentní posuzování je v přímém rozporu s poznatky Elektrotechnického zkušebního ústavu, který je nejkompetentnější státní institucí. Žalobce neměl možnost vyjádřit se k závěrům pracovníka celního úřadu, když není zřejmé, jakým způsobem probíhala kontrolní hra. Citaci ve specifikované tiskové zprávě považuje žalobce za argument nepřezkoumatelný a procesní postup, když nebyl předložen znalecký posudek, který by překonal stanovisko EZU. Navrhl, aby soud v žalobě napadené rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil vrátit 3 kusy zařízení systému Quizard s příslušenstvím, vše specifikováno v petitu žaloby pod bodem 2.

Vyjádření žalovaného

2. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal dosavadní průběh řízení, poukázal na průběh kontroly, která byla provedena v provozovně „Restaurace ŠVEJK Start“ na adrese Průběžná 1174/20, Praha 10 – Strašnice dne 7. 11. 2017. Protože v rámci kontroly vyvstalo důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním technického zařízení Quizard dochází k porušení zákona o hazardních hrách, respektive dochází k provozování hazardní hry, k níž nebylo vydáno povolení, oznámil žalovaný správní orgán ústně zadržení věci a vyhotovil o této skutečnosti úřední záznam. Proti uloženému opatření o zajištění věci podal žalobce námitky, ve kterých argumentoval v podstatě shodně jako v posléze podané žalobě. Tyto námitky byly zamítnuty žalobou napadeným rozhodnutím. K žalobním námitkám žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, sp. zn. 9 Afs 150/2013, ve kterém konstatoval, že zákon o loteriích nevymezuje, jaké procento náhody musí být ve hře zastoupeno, náhoda musí být ve hře přítomna, a to v míře nezanedbatelné. Definice hazardní hry podle zákona o hazardních hrách je významem totožná definici loterie a jiné podobné hry podle zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.V.

loteriích. Z tohoto důvodu je nutno učinit závěr, že Kvízomat, pokud spadal pod právní rámec zákona o loteriích, bude předmětné zařízení spadat také pod zákon o hazardních hrách. Žalovaný má za to, že v případě, kdy výsledek hry není primárně ovlivněn znalostmi nebo vědomostmi účastníka hry, nýbrž určujícím faktorem, zda účastník bude mít ze hry finanční prospěch nebo ztrátu, je hodnota otázky, jsou splněny podmínky pro definici hazardní hry. Žalovaný poukázal na stanovisko, které k prvku náhody zpracovala dne 4. 9. 2017 Katedra pravděpodobnosti a matematické statistiky, Matematicko-fyzikální fakulta Univerzity Karlovy, z něhož vyplývá, že pokud hráč zaplatí vložné, aniž by měl jistotu, co přesně na konci hry obdrží zpět, může jít o hazardní hru, protože v pohledu hráče je výsledek hry náhodný. Žalovaný dále uvedl, že pokud výsledek hry závisí na náhodném generování otázek a hodnot otázek, jedná se o nezanedbatelnou míru náhody a jsou splněny podmínky pro závěr o hazardní hře. O výhře nebo prohře na zařízení Quizard rozhoduje neznámá okolnost, kterou je výše hodnoty otázky, účastník hry nemá možnost výhru nebo prohru ovlivnit. Žalovaný dále uvedl, že Elektrotechnický zkušební ústav se dne 3. 7. 2015 vymezil proti interpretaci inspekční zprávy č. 303894-01/01, v níž uvedl, že ústav nikdy neprohlásil, že zařízení Kvízomat je či není technickým zařízením spadajícím pod účinnost zákona č. 202/1990 Sb., protože předmětem inspekce byla pouze část zařízení. K námitce o laickém posouzení zařízení odkázal žalovaný na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 5. 2017 č. j. 22 Af 19/2015-117, ve kterém soud dospěl k závěru, že zkoumání znalcem není potřeba za situace, kdy postačí odborné znalosti správního orgánu. Uvedl, že pracovníci celní správy jsou v oblasti hazardních her školeni, disponují znalostmi z praktického výkonu v oblasti dozoru nad provozováním hazardních her. K námitkám o zkrácení práv žalobce na spravedlivý proces poukázal žalovaný na charakter opatření o zadržení věci, kdy podle § 121 zákona o hazardních hrách s tím, že úřední záznam obsahuje všechny zákonné náležitosti. Průběh kontrolního nákupu i ověření funkčnosti technického herního zařízení byl zaznamenán na audiovizuální záznam, který je součástí spisu, o jeho existenci byl žalobce informován zasláním úředního záznamu o zadržení věci, žalobce měl možnost s jeho obsahem se seznámit. Žalovaný poukázal na skutečnost, že zadržení věci má charakter předběžného opatření, bude trvat do doby, než v navazujícím řízení bude pravomocně rozhodnuto o propadnutí nebo zabránění věci, případně do doby, kdy bude prokázáno, že se nejedná o věc, v souvislosti s jejímž užíváním dochází k porušování zákona o hazardních hrách. V daném případě celní úřad dospěl k závěru, že je tak dáno důvodné podezření o provozování hazardní hry, zákonem stanovené podmínky pro zadržení věci byly splněny. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

Obsah spisu

3. Z obsahu spisového materiálu žalovaného je zřejmé, že dne 7. 11. 2017 zahájil Celní úřad pro hl. m. Prahu kontrolu v provozovně „Restaurace ŠVEJK Start“ na adrese Průběžná 1174/20, Praha 10 – Strašnice. Při této kontrole došlo k zadržení věci, u které vzniklo důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušení zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“). Z úředního záznamu, který byl sepsán o zadržení věci, pak vyplývá, že byl zadržen 1 kus technického herního zařízení, včetně příslušenství a dokumentace, u kterého vzniklo důvodné podezření, že souvisí s provozováním hazardní hry, k níž nebylo uděleno povolení. Konkrétní údaje o zadržených věcech jsou uvedeny v záznamu o zadržení věci, který byl sepsán dne 7. 11. 2017.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.V.

4. Ze spisu vyplývá, že žalobce podal v zákonem stanové lhůtě námitky proti opatření o zadržení věci, ve kterých žalobce namítal v podstatě shodné námitky, které uplatnil v posléze podané žalobě. O námitkách žalobce rozhodl ředitel Celního úřadu pro hl. m. Prahu žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 12. 2017 tak, že tyto námitky zamítl. V odůvodnění poukázal na právní úpravu, ze které vycházel, poukázal na výsledky kontroly, popsal charakter hry na předmětných technických zařízeních, vypořádal se s jednotlivými námitkami se závěrem, že jde o námitky nedůvodné, k námitce, že zařízení Quizard nesplňuje podmínky definice hazardní hry, neboť není splněna podmínka náhodnosti výhry či prohry, žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 150/2013-79, ve kterém Nejvyšší správní soud ke hře pokeru poukázal na to, že pravděpodobnost výhry není dána pouze dovedností hráče, ale také úvodním rozdělením karet. Zařízení Quizard obsahuje prvek dovednosti, ale výši hodnoty konkrétní otázky stanoví sázejícímu neznámá skutečnost, kterou je možno považovat za náhodu. Pokud technické zařízení přiřadí otázce hodnotu nižší, než činí sázka, jde o prohru nezávisle na vědomostech hráče. Výsledek hry je závislý na hodnotě otázky a náhoda se v průběhu hry vyskytuje nezanedbatelnou měrou.

Posouzení věci soudem

5. Žalobou napadená rozhodnutí byla vydána podle ustanovení § 121 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hazardních hrách“).
6. Podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách *osoba pověřená dozorujícím orgánem je povinna zadržet věc, je-li zde důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona. Osoba pověřená dozorujícím orgánem ústně oznámí opatření o zadržení osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a neprodleně vyhotoví úřední záznam, ve kterém bude uveden i důvod zadržení, popis zadržených věcí a jejich množství. Osoba pověřená dozorujícím orgánem předá kopii úředního záznamu osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a stejnopis doručí dozorované osobě.*
7. Podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách *proti uloženému opatření o zadržení věci může dozorovaná osoba podat do tří pracovních dnů ode dne seznámení s uloženým opatřením písemné námitky. Námitky nemají odkladný účinek. Ředitel Celního úřadu rozhodne o námitkách bez zbytečných průtahů. Jeho rozhodnutí je konečné. Písemné rozhodnutí o námitkách se doručí dozorované osobě.*
8. Podle § 121 odst. 4 zákona o hazardních hrách *zadržení věci trvá do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o jejím propadení nebo zabrání, případně do doby, kdy bude prokázáno, že se nejedná o věc, v souvislosti s jejímž užíváním dochází k porušování zákona. Zrušení opatření o zadržení věci provede písemně ředitel celního úřadu. Písemnost se doručí rozhodované osobě. Pokud bylo zrušeno opatření o zadržení, musí být dozorované osobě zadržená věc bez zbytečných průtahů vrácena v neporušeném stavu. O vrácení sepíše osoba pověřená dozorujícím orgánem písemný záznam.*
9. Z uvedeného ustanovení § 121 zákona o hazardních hrách je zřejmé, že rozhodnutí o zadržení věci je rozhodnutím svým charakterem přechodným, když z ustanovení § 121 odst. 4 zákona o hazardních hrách vyplývá výslovně, že zadržení věci trvá do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o jejím propadnutí nebo zabrání, případně do doby, kdy bude prokázáno, že se nejedná o věc, v souvislosti s jejímž užíváním dochází k porušování tohoto zákona.

10. Na rozhodnutí předběžné povahy obecně dopadá výluka ze soudního přezkumu podle § 70 písmeno b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Soud se proto zabýval otázkou, zda žalobou napadené rozhodnutí podléhá přezkumu. Při posuzování této otázky vycházel Městský soud v Praze z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006-54, podle něhož se „o rozhodnutí předběžné povahy, na které dopadá výluka podle § 70 písm. b) s.ř.s. 1, pokud ve vztahu k rozhodnutí konečnému splňuje kumulativně tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. Je tedy dáno již v zahájeném řízení o vydání rozhodnutí konečného nebo je zákonem stanovena přiměřená lhůta pro zahájení takového řízení a účinky předběžného rozhodnutí musí být omezeny do vykonatelnosti rozhodnutí konečného“. Z uvedeného vyplývá, že k tomu, aby rozhodnutí bylo možno považovat za rozhodnutí předběžné povahy, na které dopadá výluka ze soudního přezkumu podle § 70 písm. b) s.ř.s., musí být zajištěno, že je buď toto rozhodnutí vydáno v průběhu již zahájeného řízení o vydání konečného rozhodnutí a nebo zákon stanoví přiměřenou lhůtu takového řízení.
11. V daném případě sice zákon o hazardních hrách výslovně uvádí, že zadržení věci trvá do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o jejím propadnutí nebo zabrání, popřípadě bude prokázáno, že nedošlo k porušení zákona (§ 121 odstavec 4 zákona o hazardních hrách), zákon však již nestanoví žádnou lhůtu k tomu, aby bylo zahájeno řízení, jehož výsledkem by bylo rozhodnutí o propadnutí nebo zabrání věci, nestanoví ani žádnou lhůtu k povinnosti správního orgánu znovu posoudit, zda se nejedná o věc, jejíž užívání nebylo v rozporu se zákonem. Je zřejmé, že rozhodnutí o propadnutí věci je možno v rámci řízení o přestupku (§ 123 zákona o hazardních hrách) s tím, že podmínky pro vydání rozhodnutí o propadnutí věci jsou stanoveny v § 48 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů. Žádný zákon však již nestanoví žádnou lhůtu, v níž by muselo být přestupkové řízení zahájeno. Zákon sice stanoví lhůty pro vyvození odpovědnosti za přestupek, tuto skutečnost však nelze považovat za zákonem stanovenou lhůtu pro zahájení řízení, v nichž bude rozhodnuto s konečnou platností. Z uvedených důvodů zdejší soud dospěl k závěru, že výluka ze soudního přezkumu se ve vztahu k napadenému rozhodnutí neuplatní (shodně viz též rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 4. 2018, č. j. 30 Af 19/2017-60).
12. Městský soud v Praze přezkoumal tedy žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejím rozsahem je soud vázán (§ 75 s.ř.s.), po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výslovné výzvě soudu nevyjádřili s takovýmto postupem nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.
13. Z obsahu podané žaloby je zřejmé, že základní námitkou je námitka žalobce spočívající v tom, že koncept zařízení Quizard nesplňuje podmínky definice hazardní hry podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Podle uvedeného ustanovení se hazardní hrou rozumí hra, do níž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a od níž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. Žalobce má za to, že není splněna třetí podmínka, neboť úspěch ve hře neurčuje žádná náhodná okolnost, když okolnost ovlivnitelná sázejícím, což jsou vlastní znalosti uplatněné ve vědomostním kvízu.
14. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Vycházel přitom z právního názoru, který zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32, který se

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.V.

zabýval otázkou náhody technických zařízení typu vědomostní kvíz. Nejvyšší správní soud se sice zabýval otázkou posouzení přítomnosti prvku náhody podle § 1 odst. 2 zákona č. 202/1992 Sb.,

o loteriích a jiných podobných hrách, právní názor v uvedeném rozsudku vyjádření lze vztáhnout i na současnou právní úpravu, provedenou v ustanovení § 3 zákona o hazardních hrách.

Nejvyšší správní soud uvedl, že pro posouzení přítomnosti prvku náhody je rozhodující, jaký je průběh hry z pohledu jejího účastníka, tedy zda je při hraní přítomna nějaká jemu neznámá okolnost, kterou nemůže ovlivnit a která má vliv na výhru nebo prohru. U technických zařízení typu vědomostní kvíz („kvízomatů“) spočívá prvek náhody v přidělování hodnot jednotlivým otázkám. I přes správnou odpověď na položenou otázku může totiž dojít k prohře, neboť přidělená hodnota otázky může být nižší než sázka na tuto otázku. Na tento závěr nemá vliv skutečnost, že hráč může před učiněním sázky na jednotlivou otázku nahlédnout dopředu na její hodnotu a hru případně ukončit.

15. Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pro posouzení otázky je rozhodná skutečnost, že prvek náhody je dán přidělováním hodnot otázkám, což znamená, že hrající osoba dopředu neví, jaká neznámá skutečnost ovlivní výhru, neboť pokud technické zařízení přiřadí otázce nižší hodnotu, než je sázka, jde o prohru, a to bez ohledu na vědomosti hrající osoby. Naopak výhra či prohra závisí na neznámé skutečnosti, kterou je přiřčení hodnoty určité otázce. Městský soud v Praze neshledal důvod k tomu, aby se od právního názoru, který vyjádřil Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku, odchýlil. Shodný právní názor ostatně zaujal i Krajský soud v Plzni ve výše uvedeném rozsudku ze dne 27. 4. 2018, č. j. 30 Af 19/2017 -60.
16. Argumentace žalobce, že definičním znakem hazardní hry není otázka výše výhry, je nepřiléhavá, neboť pro posouzení charakteru zařízení je rozhodná skutečnost, že je zde dán prvek náhody, který ovlivňuje výhru či prohru sázejícího. Ten byl, jak je výše uvedeno, shledán.
17. K námitce, že předmětné zařízení nezaručuje návratnost vkladu, je nutno konstatovat, že důvodem pro závěr o tom, že jsou naplněny podmínky definice pro hazardní hru, není skutečnost, že návratnost vkladu není zaručená, důvodem je skutečnost, že otázka výhry či prohry závisí na náhodné okolnosti spočívajícím v přidělování hodnot položeným otázkám.
18. Důvodnou nebyla shledána ani námitka, v níž žalobce odkazuje na „Zprávu o posouzení“ ze dne 11. 11. 2013, e. č. 305042-01/01, která byla zpracována Elektrotechnickým zkušebním ústavem. Z uvedené zprávy vyplývá, že jmenovaný ústav posuzoval pouze otázku použitého algoritmu, kdy popsal technickou charakteristiku Quizard a obecné vlastnosti tohoto systému, když konstatoval, že soutěžící odpovídá na otázky z databáze s tím, že jestliže soutěžící správně odpoví na danou otázku, tak se hodnota nabídnuté otázky připočte do políčka „BANK“, a soutěžící může dále pokračovat obdobným způsobem nebo soutěž ukončit a nechat si vyplatit hotovost. Je tedy zřejmé, že Elektrotechnický zkušební ústav neposuzoval otázku, jaké hodnoty jsou položeny otázky přisuzovány, a pouze obecně konstatoval, že správná odpověď znamená připočtení hodnoty nabídnuté otázky. Samotnou hodnotou otázky se vůbec nezabýval. Elektrotechnický zkušební ústav tedy posuzoval pouze použitý algoritmus, když formálně jen konstatoval, že správná odpověď znamená připočtení hodnoty nabídnuté otázky. Skutečnost, že hodnota nabídnuté otázky může být nižší než sázka a že tedy bez ohledu na správnou odpověď i dojde k prohře, vůbec nehodnotil. Tuto zprávu nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.V.

považovat za podklad pro závěr o tom, že předmětné technické zařízení nesplňuje podmínky stanované zákonem pro hazardní hru.

19. Důvodnou nebyla shledána ani námitka, v níž žalobce poukazuje na nález Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. Us 14/07, ve vztahu k otázce dvojího možného výkladu veřejnoprávní normy. V daném případě nejde o otázku výkladu právního předpisu, neboť o existenci tří zákonem stanovených podmínek pro závěr o tom, zda určitá hra je podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách skutečně hazardní hrou, není pochyb. V daném případě šlo o aplikaci uvedeného právního ustanovení ke konkrétnímu technickému zařízení, tedy o posouzení otázky, zda je splněna jedna z podmínek, a to otázka náhody nebo neznámé okolnosti.
20. Pokud jde o námitku o laickém posuzování zařízení pracovníky celního úřadu, je nutno konstatovat, že celní úřad nelze považovat za laický. Jde o úřad státu, jemuž byla zákonem o hazardních hrách svěřena pravomoc vykonávat dozor nad dodržováním tohoto zákona a projednávat přestupky v oblasti hazardních her (§ 116 zákona o hazardních hrách). Jde tedy o orgán státní správy, jemuž je svěřena určitá pravomoc. Jestliže je zákonem určitému orgánu státní správy svěřená určitá pravomoc, je nutno vycházet z toho, že tento správní orgán je dostatečně personálně vybaven i z hlediska odborného k tomu, aby svoji pravomoc mohl vůbec vykonávat. Pokud je argumentováno zprávou Elektrotechnického zkušebního ústavu, je nutno zopakovat, že uvedený ústav řešil jen algoritmus využívaný předmětným zařízením, nezabývá se otázkou náhodnosti přiřazování hodnot otázky ve vztahu k sázce, nezabýval se tedy charakterem zařízení komplexně.
21. V této souvislosti je třeba uvést, že nebyla shledána ani námitka, v níž žalobce nesouhlasí s argumentací celního úřadu ve vztahu k tiskové zprávě Elektrotechnického zkušebního ústavu, když je patrné, že ředitel celního úřadu reagoval na námitky žalobce ve vztahu ke zprávě Elektrotechnického zkušebního ústavu a uvedl, proč tuto zprávu nelze považovat za podklad posouzení věci. Zmínění tiskové zprávy ústavu, kterou se tento ústav distancoval od „Zprávu o posouzení“ ze dne 11. 11. 2013, nelze považovat za nezákonnost.
22. Pokud žalobce poukazoval na to, že není zřejmé, jakým způsobem probíhala kontrolní hra, soud uvádí, že lze odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 5, je tato skutečnost zřejmá. Žalobce obdržel včas záznam o zadržení věci, nic mu nebránilo v tom, aby svoji aktivitu neomezil pouze na podání námitek, nýbrž se zajímal i o obsah spisového materiálu. Navíc pro posouzení věci nepovažuje soud za rozhodující a významný průběh kontrolních her, když závěr o zadržení věci spočívá v závěru o existenci náhodné okolnosti a nikoliv od správnosti či nesprávnosti realizované hry. Žalobce uplatněnou námitku uvádí pouze v obecné poloze, v podané žalobě zcela ponechal bez povšimnutí skutečnost, že žalovaný průběh kontrolní hry v odůvodnění napadeného rozhodnutí poměrně podrobně. Žalobce pak žádné konkrétní námitky neuplatňuje. To brání soudu v tom, aby se touto obecnou námitkou blíže zabýval.
23. Nedůvodnou shledal i soud opět zcela obecně uplatněnou námitku o tom, že závěry celního úřadu jsou nepodložené a nesprávné, když žalobce žádné konkrétní námitky neuplatňuje. Přitom je to žalobce, jehož povinností je uvést konkrétní žalobní body.
24. S přihlédnutím k výše uvedenému soud neshledal důvodnými ani námitky o porušení článku 2 odst. 4 Ústavy a článku 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.V.

Pomine-li soud skutečnost, že žalobce je právnickou osobou a nikoliv osobou fyzickou, je nutno uzavřít, že provozoval herní zařízení, které vyžaduje pro svůj provoz povolení, kterým žalobce nedisponoval. Nemůže se tedy dovolávat toho, že činil jen to, co není výslovně zakázáno. Žalobce neuvádí žádné konkrétní námitky, ze kterých by bylo zřejmé, že správní orgány oprávnění omezit základní práva zneužívaly k jiným účelům, než pro které byly stanoveny. Soud se proto uvedenou námitkou o porušení článku 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod nemohl blíže zabývat.

25. Žalobce se v podané žalobě současně domáhal toho, aby byla žalovanému uložena povinnost vrátit žalobci tři zařízení, která jsou specifikována v petitu žaloby včetně příslušenství. Je nutno konstatovat, že soud v řízení na úseku správního soudnictví postupuje podle soudního řádu správního. V případě, že rozhoduje o žalobě na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, je oprávněn rozhodnout tak, že buď žalobou napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, odst. 4 s.ř.s.), nebo žalobu zamítne, jestliže ji neshledá důvodnou (§ 78 odst. 7 s.ř.s.). Soudu tedy v rámci řízení o žalobě na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu nepřísluší ukládat správnímu orgánu povinnost vydat zadržené věci.
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nepřísluší, žalovanému náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. ledna 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.V.